

[Hagen Hagensen]

ne hurtigere, og det er det, der er behov for. Forholdet er jo det, at man skal træffe afgørelsen forholdsvis hurtigt – den skal naturligvis træffes på et betryggende grundlag, men den skal kunne træffes ret hurtigt – og nævnet har haft så meget at lave, at dette ikke har kunnet blive tilfældet. Der har været så mange sager, og derfor må der skabes en mulighed for, at man deler nævnet op. Der ved skulle man også komme bort fra behovet for at få den tilføjelse til lovens § 9, som er ønsket af forslagsstillerne til lovforslag nr. L 201.

Så er der spørgsmålet om de åbenbart grundløse sager. Her var vi af den opfattelse, at dette kunne man overlade til nævnets formand at afgøre. Vi har drøftet tingene i udvalget og er kommet til den opfattelse, som vi synes der måtte kunne samles enighed om, at det skulle være et 3 mands kollegium, der kunne træffe den endelige afgørelse i åbenbart grundløse sager, nemlig formanden for nævnet eller en stedfortræder for ham, et af de af Dansk Flygtningehjælp udpegede medlemmer af nævnet og som det tredje medlem af nævnet en af dem, der er udpeget af ministerierne.

Endvidere at man – og det er det væsentlige, og det er nok det, der skiller os – at man i den forbindelse kunne undlade at have mundtlig behandling i nævnet. Sagerne vil ofte være ensartede. Det måtte man kunne klare på en betryggende måde, hvis der var enighed blandt de tre om, at man ikke behøvede en mundtlig forelæggelse af sagen, men at den kunne afgøres på det skriftlige grundlag for at være i orden, og så kunne man på normal måde, også ved stemmeflerhed i dette tilfælde, afgøre sagen, og så var afgørelsen endelig.

Det er det, der er det springende punkt i de drøftelser, vi har haft. Jeg har endnu ikke opgivet tanken om, at vi kunne nå til enighed om forholdene. Jeg er åben over for at drøfte dem på ny, men vi må kunne finde frem til en form, der betyder, at vi kan opnå en sådan hurtighed i sagernes afgørelse, især i sager, der er åbenbart grundløse, at vi ikke skal belaste hverken dem, der søger, eller os andre med, at de pågældende skal være her i landet i så lang tid, at der måske derigennem opnås en forventning om, at man så skulle kunne blive her. Det er ikke hensigtsmæssigt.

Vi erkender, at det under udvalgsarbejdet har vist sig, at der vil markere sig et flertal for L 201, og hvad der står deri, men vi har til gengæld også meget stærkt markeret, at vi finder, at der må være mulighed for at tage hensyn til det, vi har foreslået gennem lovforslag nr. L 203, som det nu bliver ændret, og her tror jeg, vi skulle have en mulighed for under en fornyet udvalgsbehandling at få klaret tingene af med hinanden.

Jeg erkender, at jeg synes, det ville være bedst, om vi enedes, men der skal være vilje fra begge sider til at opnå et rimeligt resultat, og det vil det ikke blive, hvis vi umiddelbart skulle gå ind for det, som hr. Torben Lund nys talte for.

Jeg skal ikke gøre yderligere bemærkninger i denne sag, blot sige, at vi har et ønske om, at de flygtninge, der kommer hertil, og som søger asyl, får en rimelig og en hurtig behandling af deres sag, således at de får klarhed over, om vi kan meddele dem asyl. Alle de, der har behov for asyl som flygtninge, skal have det, men til gengæld skal vi også kunne afvise personer, når det viser sig, at det nævn, vi har anordnet til at træffe afgørelserne, finder, at de ikke kan være her. Så må det også være rimeligt, at afgørelsen kan træffes hurtigt og klart, og det er derfor, vi har formuleret vore forslag i L 203, som vi har gjort det.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg kan også konstatere, at der undervejs i udvalgsbehandlingen og i den offentlige debat, der har været om disse centrale emner, har været et ganske stort sammenfald af mange af partiernes ønsker om at få fremmet behandlingen af asylansøgningerne. Der har oparbejdet sig en pukkel, der er opstået en ventetid, som i sig selv går hen og bliver et problem.

Jeg vil i den sammenhæng fremhæve, at det jo går igen i betænkningerne over de to forslag, både L 201 og L 203, at der nu kan oprettes flere afdelinger i flygtningesnævnet; hvor mange tør vi ikke sige, det overlader vi til justitsministeren, men der er jo nok en overgrænse for, hvor mange afdelinger der bør oprettes. Men på dette punkt kan vi konstatere en enighed.

Jeg synes også, at man kan tillade sig at konstatere en enighed for så vidt angår beho-